

Chương 27

“Chị, Sau Này Hãy Thường Xuyên Đến Thăm Em.”

Lệnh Mạn không vội trả lời Kỳ Tâm Du, cô lại đến văn phòng thám tử tư một chuyến.

Trước đó, cô yêu cầu điều tra thêm thông tin của Kỳ Trường Hoài và Kỳ Tâm Du, càng nhiều càng tốt.

Nếu như có thể tìm hiểu thêm về những gì Kỳ Tâm Du và Lệnh Đông Hoa đã làm trong quá khứ thì còn tốt hơn nữa.

Tiểu Cố mặt mày ủ rũ: “Chị Mạn, đều là những chuyện từ mười mấy năm trước rồi, chị bảo tôi phải đi đâu để nghe ngóng đây!”

Lệnh Mạn bày tỏ: “Tôi biết là rất khó, vì thế tôi sẽ trả thù lao gấp đôi cho cậu.”

Có tiền thì mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều, Tiểu Cố lập tức trở nên hớn hờ: “Được, chị cứ chờ tin tức của tôi!”

Quả nhiên Tiểu Cố không để cho cô phải thất vọng, chỉ sau một tuần hẳn đã gọi Lệnh Mạn đến văn phòng thám tử.

“Bây giờ Kỳ Tâm Du đang làm công nhân ở một công ty may mặc, thu nhập hàng tháng ít ỏi, khó có thể chi trả được các khoản chi tiêu hàng ngày của một sinh viên đại học, chúng tôi nghi ngờ nhà bọn họ còn có một nguồn kinh tế khác từ cậu con trai Kỳ Trường Hoài.”

“Nhưng tôi cho người theo dõi Kỳ Trường Hoài suốt một tuần mà không thấy cậu ta đi làm thêm hay dạy kèm ở đâu, cho nên cái suy đoán này vẫn chưa dám khẳng định chắc chắn.”

Tiểu Cố lại đưa cho cô một bức ảnh.

“Tôi giả làm tình nguyện viên về quê của Kỳ Tâm Du, đây là bức ảnh cũ tôi tìm được từ nhà bố mẹ bà ấy.”

Lệnh Mạn cầm bức ảnh lên nhìn kỹ.

Bức ảnh ô vàng chụp một nam một nữ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, nhìn qua đều thấy rất quen mặt.

Lệnh Mạn phải mất một lúc mới nhận ra, hình như chàng trai là ba cô, còn cô gái là Kỷ Tâm Du.

... Không phải đây là ảnh thời trẻ của Lệnh Đông Hoa và Kỷ Tâm Du chứ?

Tiểu Cố nói: “Kỷ Tâm Du và cha chị vốn là thanh mai trúc mã, tình cảm của hai người tốt vô cùng. Nhưng ở thời kỳ đó, chuyện hôn nhân đại sự đều do ba mẹ quyết định, mười chín tuổi Kỷ Tâm Du bị ba mẹ gả cho người khác, sau đó Lệnh Đông Hoa cũng cưới mẹ chị.”

“Sau khi Kỷ Tâm Du lập gia đình được bốn năm thì chồng trước qua đời, bà ấy lại bắt đầu gặp gỡ Lệnh Đông Hoa, nhưng lúc đó Hạ Vũ Nhu đã mang thai chị. Không lâu sau, nhà mẹ đẻ Kỷ Tâm Du lại tìm cho bà ấy một mối hôn sự, chính là lão tổng của tập đoàn Nhất Thiên Lý Nghiễm Thời bây giờ. Khi đó ông ấy vẫn chỉ là một người thanh niên nhà nghèo rớt mùng tơi, không ai có thể ngờ rằng ngày hôm nay ông ấy sẽ lên như điều gặp gió như vậy, nhà họ Kỷ bắt chấp tất cả gả đứa con gái goá chồng cho ông ấy cũng chỉ để kiếm thêm một chút tiền sinh lễ mà thôi.”

“Sau khi kết hôn, Lý Nghiễm Thời đi làm ăn ở nơi khác, một năm về nhà không được mấy lần, cho nên mối quan hệ của ông ấy và Kỷ Tâm Du không tốt lắm. Năm chị được bảy tuổi, Kỷ Tâm Du mới sinh Lý Trác Vân.”

Tiểu Cố kể xong, căn phòng làm việc rơi vào yên lặng.

Cuối cùng hần tổng kết lại: “Đây là tất cả những thông tin tôi thu hoạch được trong một tuần vừa qua.”

Lệnh Mạn phục hồi tinh thần, gật đầu với hần: “Ừ, cậu đã vất vả rồi, Tiểu Cố.”

“À, đúng rồi.” Đột nhiên Tiểu Cố nhớ ra một chuyện.

Hần chần chừ trong chốc lát, nhỏ giọng nói: “Tôi còn cho người theo dõi Kỷ Tâm Du, phát hiện gần đây bà ấy có liên lạc với Lý Nghiễm Thời.”

Lệnh Mạn nhú mày: “Cái gì?”

Lệnh Mạn đứng trước khu nhà cũ kỹ chật chội, bỏ tâm ảnh ra đối chiếu với toà nhà trước mặt.

Chính là nơi này.

Chỗ ở hiện tại của Kỷ Tâm Du.

Xung quanh người qua người lại, có người rao bán đồ ăn, có người dắt chó đi dạo, khung cảnh rất hỗn loạn.

Chẳng khác nào cái chợ.

Lệnh Mạn đứng bên cạnh một cái công nước thúi.

Trên người cô mặc một bộ đồ thủ công tinh xảo nhìn qua đã biết rất đắt tiền, rõ ràng là người không nên xuất hiện ở đây.

Không ít người đi đường quay đầu lại nhìn cô.

Lệnh Mạn không quan tâm.

Trong đầu cô không ngừng vang lên những lời Tiểu Cố vừa nói khi nãy.

Từ nhỏ cô vẫn luôn nghĩ Kỷ Tâm Du là người đàn bà xấu xa dụ dỗ ba mình, không ngờ tới hoá ra hai người họ lại là thanh mai trúc mã.

Nếu như xét theo thứ tự trước sau, quả thật không thể gọi Kỷ Tâm Du là tiểu tam, thế nhưng năm đó bà ta đã thực sự phá hoại gia đình Lệnh Mạn, còn xúi bẩy Lệnh Đông Hoa cuỗm theo tất cả tài sản...

Chuyện nào ra chuyện đó, chỉ dựa vào thân phận thanh mai trúc mã cũng không thể nào khiến Lệnh Mạn gạt bỏ được thành kiến đối với bà ta.

Mà Kỷ Tâm Du kia bây giờ lại đang đòi hai mươi nghìn, rốt cuộc thì có nên cho bà ta hay không?

Nếu như không cho, học phí của Kỷ Trường Hoài phải làm sao bây giờ?

Lệnh Mạn suy nghĩ đến thất thần, hoàn toàn không phát hiện ra đằng sau lưng có người đang lặng lẽ lại gần.

Mãi đến khi bả vai bị vỗ một cái, cô mới giật mình quay đầu lại.

... Là Kỷ Trường Hoài.

Lệnh Mạn thở phào nhẹ nhõm.

Trong tay Kỷ Trường Hoài xách một ít thức ăn, trên người vẫn mặc chiếc áo thun lần trước, chiếc áo đã bị giặt đến bạc màu.

Lệnh Mạn nhìn cậu ta, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Kỷ Trường Hoài mở miệng trước: “Em nhận ra chị.”

“Là người đã đưa em đi bệnh viện.”

“... Ừ.”

Kỷ Trường Hoài lại nói tiếp: “Sao chị lại ở chỗ này?”

Lệnh Mạn suy nghĩ một chút, nói: “Tôi tìm mẹ em.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Nghe nói lần trước em ngất xỉu nên đã bỏ lỡ kỳ thi giành học bổng, tôi muốn cùng mẹ em nói chuyện một chút về vấn đề bồi thường.”

Kỷ Trường Hoài ngẫm nghĩ mấy giây: “Bà ấy ở trên lầu, để em đưa chị đi.”

“Được.”

Phải đi qua một hành lang chật hẹp mới đến được nhà của Kỷ Trường Hoài và Kỷ Tâm Du.

Không có thang máy, bọn họ phải leo bộ lên lầu bằng một cái cầu thang gỗ sắt, nhà Kỷ Trường Hoài ở tầng bốn.

Kiểu nhà tập thể cũ như thế này Lệnh Mạn cũng đã từng ở qua, nhưng đó đã là chuyện từ nhiều năm trước, bây giờ lại cảm thấy rất xa lạ.

Kỷ Trường Hoài lấy chìa khoá ra mở cửa, trong nhà vắng tanh.

Cậu ta cất tiếng gọi mẹ mấy lần, không có ai đáp lại.

Lệnh Mạn hỏi: “Không có ở nhà sao?”

“Ừm.”

Lệnh Mạn nghi ngờ: “Không phải em nói bà ấy đang ở nhà sao?”

“Em cũng không biết nữa.” Kỷ Trường Hoài nói: “Có lẽ là vừa đi ra ngoài.”

Lệnh Mạn không lên tiếng, thầm suy nghĩ xem bây giờ nên làm gì.

Kỷ Trường Hoài nói: “Em đi rót cho chị cốc nước.”

“Được.”

Kỷ Trường Hoài đi vào bếp nấu nước, nhân lúc đó Lệnh Mạn bắt đầu quan sát xung quanh.

Ấn tượng duy nhất chính là nhỏ.

Căn nhà này cùng lắm chỉ rộng chừng ba mươi bốn mươi mét vuông, nhỏ đến mức ngay cả chỗ ngồi xuống để cởi giày cũng không có.

Ở những nơi rộng rãi quen, đột nhiên bước vào không gian nhỏ hẹp như thế này, khiến Lệnh Mạn cảm thấy như bị một loại không khí bí bách dồn ép vây lấy.

Càng khiến người ta cảm thấy không thoải mái chính là, căn nhà này không có lấy một chút không khí gia đình nào.

Lệnh Mạn không nhìn thấy những bức ảnh cũ, không nhìn thấy lịch treo tường, càng không nhìn thấy cây cảnh hay chậu hoa.

Sống lâu dài ở nơi như vậy không có lợi cho thể chất và tinh thần.

Một lát sau, Kỷ Trường Hoài bung một cốc nước ấm ra.

Lệnh Mạn nói tiếng cảm ơn, hỏi: “Liệu bao giờ mẹ em về?”

Kỷ Trường Hoài nói: “Không biết, nhưng có chuyện gì chị cứ nói với em cũng được.”

Lệnh Mạn nhìn cậu ta.

Ngũ quan của Kỷ Trường Hoài không giống với Lệnh Mạn và Lý Trác Vân lắm, ngược lại cực kỳ giống Lệnh Đông Hoa.

Từ lần đầu tiên thấy Kỷ Trường Hoài cô đã cảm thấy tinh thần cậu ta không tốt lắm, không biết có phải do hay thức khuya không, mà vành mắt luôn thâm quầng, khiến cho cậu ta càng thêm u ám, không hề có chút sức sống nào của người trẻ tuổi.

Lệnh Mạn chần chừ: “Em có thể làm chủ sao?”

Kỷ Trường Hoài gật đầu: “Có thể.”

“Được.” Lệnh Mạn bắt đầu nói vào chuyện chính: “Tôi tới đây để xác nhận xem có phải em đã thực sự bỏ lỡ kỳ thi giành học bổng hay không, và cả chuyện em ngất xỉu lần trước là do tôi gây ra hay do nguyên nhân từ em. Nếu như là tại tôi khiến em bỏ lỡ kỳ thi, tôi sẽ bồi thường toàn bộ tiền học bổng.”

Kỷ Trường Hoài nói: “Hai lần trước đến đòi tiền chị để làm kiểm tra là giả, bỏ lỡ kỳ thi giành học bổng là thật.”

“...” Lệnh Mạn há hốc mồm, không nghĩ cậu ta sẽ trả lời như vậy.

Cậu ta nói tiếp: “Chuyện em choáng váng là tại em, nhưng không thể tham gia kỳ thi là tại chị.”

Lệnh Mạn không hiểu: “Tại sao?”

“Thề chắt em trước giờ không tốt, thường xuyên ngất xỉu, nhưng thực ra không có gì đáng ngại, chỉ một lát là sẽ tự tỉnh lại. Ngày đó chị đưa em đến bệnh viện, thủ tục thăm khám quá rườm rà tốn rất nhiều thời gian, cho nên mới bỏ lỡ kỳ thi.”

Lệnh Mạn: “...”

Mặc dù đẩy trách nhiệm sang cho cô, nhưng giọng Kỷ Trường Hoài vẫn bình thản, nghe không giống như đang trách móc.

Đột nhiên Lệnh Mạn cảm thấy chàng trai trước mắt này tuy tuổi còn trẻ, nhưng lòng dạ cũng rất thâm sâu.

Mong sao đó chỉ là ảo giác của cô.

Thì ra Lệnh Mạn đã vô tình gây khó khăn cho Kỷ Trường Hoài, cô đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Tôi đã hiểu đại khái tình huống, chờ tôi về nhà suy nghĩ thêm, sau đó sẽ cho em câu trả lời.”

“Được.”

Kỷ Trường Hoài cũng đứng dậy tiễn cô ra cửa.

Lúc Lệnh Mạn đang muốn đi, đột nhiên cậu ta gọi cô: “Chị ơi.”

Lệnh Mạn giật mình, mở to mắt nhìn cậu ta.

Phản ứng của cô nằm trong dự đoán của Kỷ Trường Hoài.

Về mặt cậu ta vô cảm, giọng nói vẫn đều đều: “Em biết chị là chị gái em.”

“Em...” Lệnh Mạn thực sự hoảng sợ nói không ra lời: “Sao em lại biết chị?”

Kỷ Trường Hoài nói: “Chị làm thế nào để biết em, em chính là làm thế ấy để biết chị.”

Lệnh Mạn nghe cậu ta nói xong thì lạnh cả người.

Kỷ Trường Hoài lại nói: “Chị yên tâm, em vẫn chưa nói cho mẹ em biết.”

Kỷ Trường Hoài cũng không có ý định nói nhiều, cậu ta lấy áo khoác Lệnh Mạn bỏ quên trên ghế salon đưa trả cho cô: “Chị, sau này hãy thường xuyên đến thăm em.”

Lệnh Mạn vẫn chưa kịp hoàn hồn, run run đáp lời: “... Được.”

“Được, hẹn gặp lại.” Kỷ Trường Hoài đưa cô ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Lệnh Mạn ngỡ ngẩn đi về nhà, đúng lúc Hạ Vũ Nhu vừa từ bên ngoài trở lại, Lệnh Mạn vội vàng gọi bà.

“Mẹ, con có chuyện muốn nói.”

“Sao vậy?”

Lệnh Mạn kéo bà ngồi xuống, bày ra dáng vẻ nghiêm túc: “Mẹ còn nhớ Kỷ Tâm Du không?”

Nghe lại cái tên từ lâu, thần sắc Hạ Vũ Nhu phức tạp.

“Con hỏi cô ta làm gì?”

Lệnh Mạn nói: “Kỷ Tâm Du trở về thành phố X, gần đây có liên lạc với Lý Nghiễm Thời.”

Không ngờ Hạ Vũ Nhu lại nói: “Mẹ biết.”

“Mẹ biết?” Lệnh Mạn sừng sốt: “... Vậy mà mẹ không hỏi Lý Nghiễm Thời sao?”

“Là ông ấy chủ động nói với mẹ.” Hạ Vũ Nhu nói: “Kỷ Tâm Du đến tìm ông ấy đòi tiền, ông ấy đến hỏi ý kiến mẹ.”

Lệnh Mạn cau mày, lại vò đầu?

“Bà ta đòi tiền vì lý do gì?”

“Tiền nuôi dưỡng.” Hạ Vũ Nhu nói: “Mấy năm Lý Nghiễm Thời đi làm ăn ở bên ngoài, cô ta phải một mình nuôi dưỡng Lý Trác Vân.”

Lệnh Mạn nghe xong thì không tài nào tưởng tượng nổi.

Lý Trác Vân còn chưa được bốn tuổi bà ta đã lừa gạt mọi người để lén lút sinh ra Kỷ Trường Hoài, sau đó bà ta bỏ trốn cùng Lệnh Đông Hoa nhưng chỉ dẫn một mình Kỷ Trường Hoài theo, vứt bỏ Lý Trác Vân lại không thèm để ý tới.

Chẳng cần nghĩ cũng có thể biết được năm đó Lý Trác Vân đã phải chịu đựng sự đối xử tệ bạc đến mức nào.

Vậy mà bà ta còn dám vác mặt đến đòi tiền nuôi dưỡng.

“Mẹ có đồng ý cho bà ta tiền không?” Lệnh Mạn hỏi.

Hạ Vũ Nhu nhìn sắc mặt cô, cuối cùng vẫn đành nói thật: “Có.”

Bà còn đang sợ Lệnh Mạn sẽ kịch liệt phản đối, nào ngờ phản ứng của Lệnh Mạn lại rất bình tĩnh.

Cô chỉ hỏi bà: “Năm đó Kỷ Tâm Du hại mẹ con chúng ta khổ sở như vậy, mẹ không hận bà ta sao?”

Hạ Vũ Nhu thở dài: “Hận thì cũng làm thế nào được? Bây giờ chúng ta không phải lo cơm áo, còn cô ta thì đáng thương như vậy, sao có thể đi trả thù cô ta chứ? Nếu tha thứ được thì cứ nên tha đi.”

Bà lại nói: “Huống chi dù thế nào đi nữa thì Kỷ Tâm Du cũng vẫn là mẹ ruột của Lý Trác Vân, khi Lý Nghiễm Thời đến hỏi mẹ, nhất định là cũng vì tình xưa mà muốn giúp đỡ cô ta, vậy thì mẹ cần gì phải làm khó ông ấy?”

Lệnh Mạn từ chối cho ý kiến: “Có lần một thì sẽ có lần thứ hai, nhờ đâu Kỷ Tâm Du lòng tham vô đáy, sau này cố tình kiếm chuyện để đến đòi tiền thì phải làm thế nào?”

Hạ Vũ Nhu ngẫm nghĩ rất lâu, nói: “Thôi thì cứ đi một bước tính một bước, mấy chục nghìn kia đối với cô ta mà nói thì chính là toàn bộ tiền sinh nhai, còn với Lý gia thì chẳng qua chỉ là chút da lông, cứ coi như là làm từ thiện đi.”

Lệnh Mạn không nói nữa.

Đột nhiên cô cảm thấy có chút bội phục mẹ mình.

Rất nhiều lần cô không thể chịu nổi cái tính tình quá mức yếu đuối nhẫn nhịn của Hạ Vũ Nhu, nhưng cũng có lúc không thể không thừa nhận, quả thật có rất ít người hiền lành lương thiện được như bà.

Sau khi trò chuyện với Hạ Vũ Nhu, bỗng nhiên Lệnh Mạn hiểu ra tại sao mình không cần phải căm ghét Kỷ Tâm Du nữa.

Đó là bởi vì bây giờ cô và Hạ Vũ Nhu có cuộc sống tốt đẹp hơn bà ta rất nhiều lần.

Nhìn qua thì giống như đang làm việc thiện, nhưng thực ra lại có thể thỏa mãn nội tâm tà ác trong lòng cô.

Thế nhưng Lệnh Mạn chẳng việc gì phải xấu hổ.

Vì vốn dĩ đó chính là bản chất con người.